

mul õnne kombel sureš äddas middagi meele, mis kusiinga süddant saaks ligutama, et mulle ello kusi- giks ja miõ kolm tuggewad waenlast ädda ja äbbi siise sadaks, siis olleksin ma mees. Targad mõtted ja kawalus tulge appi! ohhelikko filmus on kõrri ümber, äddaõht ning kusiil käes, kuddas siin lahti peasen? Kõik kurri luggu weres unnikus miõ peale: kusiingas on wihhane, sõbrad läksid pakko ja waenlased mul wägga kanged. — Urwast kül hääb teggin, põlgasin arwalikkult kusiinga wõlli ja nõumeeste tarkust; kül ollen sellepärrast wõglif ja südlane, agga lootsin ikka weel õnnetusest wõimust sama. Kui weel ni paljo mahti saaks su lahti tehha, ei nad siis mind ülles sa poma! lootust ma weel ei jätta mahha.

Nõnda mõtteldes künas Reinowadder pä rahwa pole ja üidis: „Surm seisab mul silma ees, miõna teõna käest enõam ei pease. Sellepärrast pallun kõiki, kes siin kuulmas, aidake mulle kusiinga käest nat- tute aega palluda, et wõiksin weel enne surma inge kergitades arwalikkult tännini tehtud kurjad tööd üllestunniõtada, muido wõiks pärrast sedda mõni ilmasüta miõna patto läbbi kimpotust leida. Tae- walik eldus sage miõna wõlla ramatust ni paljo patto kustutama, kui ma tunniõtuse läbbi teistele kasso sowin.“ — Surema ulga meel läks ärdaks sedda juttu kuuldes, nemad rätisid issekeskis: Egga selle pissokese palwe täitmine paljo aega ja wiitma!

ja astusid ühheskoos kusiinga ette lubba palluma. Kusiingas lõukoer wõttis nende palweid kuulda; seal läks Reinowadderi süddame koorm kergemaks, ja filmapilgul kusiitnud armo aega endale kassuks wõttes, akkas teõna seddamaid rätima: „Tõsanda waim tulgo mul appi! Miõna ei näe ühtainust teie ulgas, kellele ma kahjo ei olle teinud. Es malt — kui weel alles pissokene poisikene enõa rinnast wõeroma ak- kasin, läksin kohhe imõ järrel nori lamba ja kisse tal- lekesi tagga kihhotama, mis karjast eemale juhtusid miõnema; nende mägimine olli miõna kõrwale wägga maggus pillike, sowisin nendega tuttawamaks sada. Mängides kagistasin korra koggemata ühhe lamba tallekese, imõsin werre ja tundsin, et roog wägga maitsew! Nega mõda näppistasin noremadest kisse- tallekestest uelli tükki, pannin põesa tagga sallamahti nahka ja õppisin surema ammeti peale. Pääw pä- walt julgemaks minnes akkasin linto püdma, egga ei jätnud rahbul ei kassa, parti egga ahe; wõtsin kinni mis ette juhtus, ja mis enõam kõhto ei mah- tund, sedda matsin liwa siise teisets koraks. Juh- tus üksford pakkasel talwel, et Sirtso soo peal Kriimsilm issandaga tuttawaks sain, kui teõna par- rajast põesa tagga kõhhuli maas saaki olli lurimas. Kriimsilm tunniõtaks, kudda meie wafast liggisug- gulased, kas lesle wai täddi poead piddime ollema. Meie sobbissime kaupja ja tõutasime teine teise wasto sõbra kombel ellada, mis läbbi, Jumal parrako!